

poozen van zwijgzaamheid die Bernard benuttigt om inwendig te bidden. Op eens zegt Henriken droomerig: „Ik ben in een uitzonderlijk gunstige positie. Ik heb geen ouders, geen broers, geen zusters. Maar soms grijpt mij iets aan dat mij doet fluisteren: „moeder”. En soms „vrouwke”. En soms „mijn kind.” Bernard, zeg het eens, vriend, zijn ook dat maar woorden? Of ben ik niet sterk genoeg?”

Een gedroomde gelegenheid is voor Dolly Henriken's verplicht bezoek aan Mans. Zij wil mee om aan „het brave eenvoudige vrouwtje” voorgesteld te worden als zijn toekomstige. Zij zal heel lief voor haar zijn, ongeschminkt, eenvoudig gekleed met een bloesje tot aan den hals toegeknoopt en daarop die nieuwe das van Henri. Het eenvoudige hart zal gauw ingepalmd zijn. Vanzelf zal de komende gebeurtenis besproken, de dag vastgesteld worden en Henri zal natuurlijk meepraten omdat hij niet anders kan, maar zij zal het ernstig opnemen en hij zal ten slotte niet durven weigeren omdat zijn stiefouders er nu eenmaal op wachten. Het plan sluit lang niet overal, maar zoo zijn vrouwenplannen, dat belet haar nooit ze door te drijven.

Zelden zat Henriken zoo in het nauw. Hij heeft Bernard, die intusschen afgereisd is, niet eens gevraagd of de geschiedenis met Irreke thuis gekend is en zou dus moeten overleggen hoe zich houden indien Irreke wel of niet heeft gesproken. Hij verwerpt dus kategoriek het gezelschap van Dolly, maar Dolly verklaart nog kategorieker desnoods alleen te zullen gaan en hem bij zijn moeder te gaan vinden. Voor andere gelegenheden zou hij een zakenreis kunnen voorwenden die geen uitstel duldt, maar wat duldt minder uitstel dan dit bezoek? Na lang praten vindt hij er ten slotte iets goeds op, veinst zich plotseling op te winden en enfin, waarom zou hij gaan, als het hun nog te veel was hem een wordeken te schrijven. Hij heeft het toch maar toevallig vernomen van een vriend, waarom zou hij zich haasten. Maar Dolly verontwaardigt zich op haar beurt en weet hij niet meer, dat het moeder is die hem altijd schreef, dat vader, niet zoo bedreven met de pen, waarschijnlijk nog geen tijd gehad heeft om te schrijven. En is hij zelf zorgvuldig geweest in het schrijven, kunnen zijn brave ouders niet zeggen: het helpt toch niet dat we hem iets laten weten, hij komt toch niet.

Kortom, Henriken heeft op achttien jarigen leeftijd wel twee bladzijden geschreven die de beschaving allen grond ontnemen, maar Dolly beletten mee te gaan is wat anders.

En met een lief op het gehucht verschijnen, als de geschiedenis van Irma nog maar pas bekend geworden is, met die vrouw een moeder komen bezoeken die aan dat schandaal bijna haren dood heeft gehaald, hoe moeten wij dat noemen? En voorbij J. Peleman herberg in het land van Waas gaan en J. Peleman die voor het venster staat, groeten. En voorbij Fik Rollé gaan en ware die niet van het venster weggedeinsd, hij zou een even vriendelijken groet hebben gekregen. Wat let J. Peleman of hij schiet dien schob-